

— Какво има тука, Марко чорбаджи? попита онъ-башиятъ.

Марко спокойно обясни, че нищо нѣмало, а само тѣй се прѣсторило на плашливата слугиня. Онъ-башиятъ прибърза да се удовлетвори отъ такава лека развѣзка, и си излезе благодаренъ, че избѣгна неприятни случайности.

Току що Марко затвареше зададе се съсѣда му — Гечмишъ ола, бай Марко!

— О, Иванчо, влезъ де, да приемъ по едно кафе.

— Добъръ вечеръ, бай Марко. Асенчо по-добъръ ли е? обади се единъ високъ момъкъ отъ срѣдната улица, като приближи тичешкомъ.

— Докторе, ела, ела ... и Марко ги въведе въ стаята, която тозъ часъ се освѣтли хубаво отъ двѣ сперманцови свѣщи, закрѣпени на лъскави пиринчеви свѣщници.

Тая стая назначена за гости, бѣше малка, весела и покойна. Тя бѣше послана и укичена по тогавашния нехитръ и оригиналенъ вкусъ, който и днесъ мирно царува въ нѣкои провинциални градове. Полътъ бѣше покритъ съ шарени черги, а двата миндера съ чървени килими, сѣ домашна работа. До едната стѣна желѣзна соба, която се палеше зимъ, а се не махваше и лѣтъ, защо служеше за кжцно украшение. Срещу нея, въ куностаса, дѣто свѣтеше кандилце, стояхж исправени икони, задъ които се показвахж светогорски щамби, благочестивъ подаръкъ отъ поклонници. Иконитѣ бѣхж много стари зографии и за това се виждахж още по-цѣнни на баба Иваница, както старитѣ оржжия за любителитѣ. Едната отъ тѣхъ, много стара антика, се радваше на особенно благовѣйно почитание отъ баба Иваница. Тя гордо разказваше, че тая чудесна зография била написана отъ